

§ 5.

§ 17 i Strandingsloven affattes saaledes:

„Vedkommende Toldtjenestemand har paa tilsvarende Maade for at overvære Bjergningen Ret til Godtgørelse for Befordring mellem Strandingsstedet og sin Bolig eller efter Omstændighederne Nattekvarteret samt Time- og Dagpenge efter Reglerne i Lov om Statens Tjenestemænd.

De Toldtjenestemanden tilkommende Beløb udredes paa samme Maade som de i § 16 nævnte, Politimesteren tilkommende Beløb“.

§ 6.

§ 18 i Strandingsloven affattes saaledes:

Ved de Bjergninger, der sker under Politiets Ledelse, tilkommer der Strandfogden en Bjergelod foruden den, der maatte tilkomme ham som Deltager i Bjergningen; i de Tilfælde, hvor Bjergningen er forbeholdt Strandfogden, jfr. § 4, 5. Stk., tilkommer der dog Strandfogden fuld Bjergeløn for det bjergede Gods, uanset om Bjergningen er sket under Politiets Ledelse eller ej, jfr. § 2, 4. Stk.; men har Politiet fundet det fornødent at antage Bistand til Bjergningen, fradrages der i den Strandfogden tilkommende Bjergeløn et rimeligt Vederlag til de af Politiet antagne Medhjælpere for udført Arbejde under Bjergningen. I Tilfælde af Tvist fastsættes Vederlaget af Amtmanden“.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Den 29. Oktober 1920 fremsatte Justitsministeren i Landstinget et Forslag til Lov om Tillæg til Strandingsloven (Landstingetid. 1920—21, Sp. 102, jfr. Rigsdagstid. Till. A. Sp. 2675).

Lovforslaget tilsigtede at forbedre Strandfogdernes Kaar og var foranlediget ved et i August 1918 til Justitsministeriet indkommet Andragende herom fra Bestyrelsen for „Foreningen for Strandfogderne langs Jyllands Vestkyst“.

Lovforslaget blev i Landstinget henvist til et Udvalg, som imidlertid ikke naaede at blive færdig med Forslagets Behandling inden Rigsdagssamlingens Slutning. (Beretning fra Udvalget i Tillæg B. Sp. 4321).

Medens der fra alle Sider var Enighed om, at det var paatrængende nødvendigt at forbedre Strandfogdernes Kaar, idet deres Udbytte af Strandingerne efter de gældende Bjærgelønsregler ikke stod i rimeligt Forhold til det Arbejde, saavel under selve Strandingen som med Hensyn til Patrouilletjeneste, Kontorarbejde, Værtplichter overfor Skibbrudne m. m., som krævedes eller ventedes af dem i deres Stilling, opstod der Vanskeligheder og Meningsforskelle, naar Spørgsmaalet blev, paa

hvis Bekostning Forbedringen i Strandfogdernes Kaar skulde ske.

Det i 1920 fremsatte Regeringsforslag foreslog Forbedringen i Strandfogdernes Kaar paa Bekostning af Bjærgelavene. Som venteligt var, protesterede disse sidste mod Forslaget, og det viste sig under Landstingsudvalgets Arbejde med Lovforslaget umuligt at opnaa Enighed om en for alle Parter tilfredsstillende Ordning.

Ogsaa i Aarene derefter er der fra Justitsministeriets Side forsøgt at fremskaffe Enighed mellem Bjærgelavene og Strandfogderne om en Ordning, som uden at gøre Indgreb i Statens Indtægter af Forstrandene kunde danne Grundlag for et nyt Lovforslag, men alle Bestræbelser i denne Henseende har vist sig frugtesløse. Det foreliggende Forslag har derfor forladt Tanken om at lade Forbedringen i Strandfogdernes Kaar ske udelukkende paa Bekostning af Bjærgelavene, idet man har valgt den Vej ganske vist i første Række at lade Bjærgelavene bære Udgifterne ved Forbedringen (jfr. Forslagets § 1), men til Gengæld at give Bjærgelavene en vis Kompensation paa Bekostning af Forstrandsejeren. Den foreslaaede Løsning stemmer